

Der er ikke ret mange, der kunne forstaa, hvorfor en Arbejder, som falder ned fra et 2 Etages Hus, skal have Erstatning, naar han kommer til Skade, medens en Arbejder, der falder ned fra et 1 Etages Hus, ingen Erstatning faar. Selvfølgelig har denne Undtagelsesbestemmelse vakt stor Misnøje i Arbejderkredse, og det er ret forstaaeligt. Det var vel af Hensyn til Arbejdsgiverne, maaske ogsaa af andre Grunde, at den blev sat ind i Loven af 1898. Men nu viser det sig, at der ikke alene i Arbejderkredse, men ogsaa blandt Arbejdsgiverne er Utilfredshed med den. Der foreligger jo nemlig her i Tinget et Andragende fra dansk Arbejdsgiver- og Mesterforening, hvori man begærer denne Undtagelsesbestemmelse hævet. Det har nemlig vist sig, at den medfører ikke faa praktiske Vanskeligheder, foruden at den er en Ubillighed mod Arbejderne. Naar det nu siges, at man ved at ophæve den griber ind i Lovens Hovedprincip, skal jeg dertil bemærke, at den nævnte Bestemmelse ikke alene er en Hovedbestemmelse, men ogsaa en Hindring for, at Loven kan gennemføres uden praktiske Vanskeligheder, og det har jo netop været Hensigten med Lovforslaget, som det foreligger, at det skulde raade Bod paa alle saadanne. Der henvises til, at Arbejderforsikringsraadet ikke har mærket videre til Ulemper i denne Retning, men der er jo ogsaa andre end Arbejderforsikringsraadet, som have med denne Lovs Bestemmelser at gøre, nemlig Arbejderne og Arbejdsgiverne, og det er vel ikke Meningen, at man skal lægge alting saaledes til Rette, at det netop passer Administrationen; en Lovs Bestemmelser skulde vel ogsaa saa vidt muligt passe for den Del af Befolkningen, som Loven særlig angaar.

Det er, som oplyst ved denne Sags første Behandling, klart, at Loven af 1898 lægger en meget stor Byrde paa Arbejdsgiverne. Det blev oplyst, at der i et eneste Aar er udredet saadant noget som $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. i Dagpenge og Skadeserstatning, et Beløb, som dog maa siges at være meget betydeligt. Lovforslaget her vil nu lægge yderligere Byrder paa Arbejdsgiverne, idet forskellige Bestemmelser ville have til Følge, at de komme til at betale ikke alene Dagpenge og Invaliditetsgodtgørelse, men ogsaa Udgifter, som nærmest maa kaldes Administrationsudgifter. Det gælder saaledes en Bestemmelse, som er indført i Lovforslagets § 17. Der staar deri, at de forskellige Attester, som kræves, skulde betales af Arbejdsgiveren eller ved-

kommende Forsikringsselskab. Men nu er det saaledes, at de allerfleste Attester kræves af Arbejderforsikringsraadet; ogsaa dem skulde Arbejdsgiverne imidlertid betale. Dette mener Flertallet under Nr. 1 er en Ubillighed, og det har derfor stillet Forslag om, at de Attester, som rekvireres af Arbejderforsikringsraadet, skulde betales af det offentlige, medens de Attester, der rekvireres af Arbejdsgiverne eller af vedkommende Forsikringsselskab, skulde betales af disse. Det forekommer dette Flertal, at Billighed taler for, at den, som begærer Attesten, ogsaa skal betale den. Saa meget med Hensyn til de Forslag, som ere stillede af Flertallet under Nr. 1, hvortil dog ogsaa hører en Ændring, der vedrører Lovens Titel, men som er af mindre Betydning.

Et Mindretal i Udvalget har ment, at der derhos er Anledning til ogsaa at ændre forskellige andre Punkter i Lovforslaget. Hertil sigte Ændringsforslagene fra Nr. 2—6 inklusive. Med Hensyn til Forslaget under Nr. 2 skal jeg bemærke, at naar Lovforslagets § 4 kommer til Udførelse, vil det ganske sikkert vise sig, at der indtræffer adskillige Tilfælde, hvor denne Paragrafs Bestemmelser ville gaa ubilligt ud over Arbejdsgiverne. Det er Meningen, at Arbejderen skal have Dagpenge, saa længe han er ude af Stand til at arbejde, og det er rigtigt, men det er ikke Meningen, at han, naar han kan arbejde, skal have Dagpenge i den Tid, der kan hengaa, efter at han er bleven arbejdsdygtig; indtil han kan faa sin Invaliditetserstatning. Det vilde have været det bedste, om der kunde være fastsat en Frist, inden hvilken Arbejderforsikringsraadet skulde have tilendebragt sine Overvejelser om, hvor meget den vedkommende skulde have i Invaliditetserstatning, men det har sine praktiske Vanskeligheder at sætte en saadan Frist, og Mindretallet har derfor nøjedes med at stille det Ændringsforslag, som findes under Nr. 2.

Ændringsforslaget under Nr. 3 har til Hensigt at give Arbejdsgiverne og Ulykkesforsikringsselskaberne en Ret til at forlange, at den Arbejder, der er tilkendt Dagpenge, ogsaa skal dokumentere sin Berettigelse dertil, og man tør sikkert gaa ud fra, at naar denne Dokumentation kun behøver at bestaa deri, at en Læge sætter sit Navn under en trykt Blanket, vil den ikke komme til at koste den tilskadekomne Arbejder noget som helst. Vil man henvise til Indholdet af den foregaaende Paragraf, altsaa § 7, hvori der staar, at vedkom-